

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐνηακάδα πέντε,
τά μου: "ιε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μ' ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα κα' ἴσ' τὸ χ' ἐρι.

Εἰς γνάσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τὸς ἐσπῆ
ὅτι πωλοῦμεν ἄσματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλί
καὶ στοὺς κάμπους χαμοφίλι.

Ποῦντος ὀκτακάδα σὺν ὀχθονταεῖν,
Φαδουλή τσούμπουδι κ' ἄχ ἄμάν κ' ἄς φέτρ.

**Τοῦ Φαδουλή τραπέζι με ψιτὸν
πρὸς τοὺς ἀρχαιολόγους τῶν κρατῶν.**

θ. — Ἴθὺ λοιπὸν κ' ὀ Φασουλῆ,
ἀρχαιολόγοι προσφιλῆ,
ἰσοῦ τῆς ἀρχαιότητος ὑπεριμῶ τὸ πνεῦμα,
ὡς προσκαλεῖ' σ'ὸ σπῆνι του καὶ ὡς προσφέρει γέμμα.

ἰεῖτε λοιπὸν, πολὺσοφοί τῆς γῆς πνευματιόδοι,
καὶ Γερμανοὶ κ' Ἑγγλέσιοι,
καὶ ζῆ βοῶν πρὶ καθίσετε, καὶ πίνετε καὶ τρώετε
σ' Ἑλληνικὸν τραπέζι.

Φῆτε τῆς σοφίας τὸ σπῆνι, τοῦ φούρου τοῦ γηουβέτι,
εὐθῆτε σ'ὸ σπῆνιάντερο, μὰ κα' σ'ὸ κοκορέτσι.
Τὸ τρών' οἱ κλέρτες τῆς φωνῆς κ' οἱ κλέρτες τῆς ρεμουλάς,
τὸ τρών' κ' οἱ συμμετέχοντες Ἑλληνικῆς παιδείας...
καὶ καὶ γαστροῦ τοῦ μεσῶ, μὰ νὰ καὶ τῆς σακουλῆς,
ποὺ κατὰ λόρον εἰσάγει κ' ὀ γλάστρης ὀ Φειδίας.

"Ὀλ' ἄς γίνον ἀνω κάτω,
ἐπιλωθῆτε οἱ νιβάνα...
πῆτε καὶ τὸ ρετινῶτο,
τὴν Ρωμαίαν σαμπάνα.

"Ὁ καθεὶς, ἀρχαιολόγοι,
ὅπου κ' ὅπως ἄς καθῆται,
καὶ Ρωμαίνα νὰ τρώῃη
καὶ σ'ὸ τέλος νὰ μεθῆται.

Κ' ὀ καθεὶς νὰ σπῆση πῆνα
μὲ τὸν σπῆνοκοικῆ...
φῆτε μαρουλοσαλάτα,
φῆτε καὶ τουλουμοτόρι,
ποὺ γνωρίζετε βεβαίως οὐ εἰσάγει κ' ἐκεῖνος
ὀ δῶδομος ἴτινος.

Σαρκιστὶ καὶ νιοεβρέτε... μὰ κομπουρα θ' ἄμολλάω...
φῆτε, τένα τῆς σοφίας,
καὶ μπακάλιχον ἄρτος,
τεταρχευμέτας ὄλας σὺν εἰλαῖο κ' ἄνυράφο.

Πῆνο σ' ὄλων τὴν ὄχη,
καὶ παρακαλῶ, συμπότσι,
τὰ Ρωμαίνα φαγῆ
πάντα καὶ παντοῦ νὰ τρώτε.

Φῆτ' Ἑλληνικὰ μαῖί μου, καὶ τῆροπατὰ σας χῆρα
νὰ τὰ κάνετε πηροῦμα, νὰ τὰ κάνετε μαγαῖα.
Διαδώσετε σ' ἠν Βιέννα, σ'ὸ Παρί, σ'ὸ Βεροῖνον,
τὸ τυρὶ τοῦ τουλουμοτο, τὴν ρετινῶ τῶν Ἑλλήνων,
τὸ σπῆνι, τὸ κοκορέτσι, τὸ σπῆνιάντερο, καὶ τῆλα,
ποὺ τὰ πνεύματα γεννοῦνε τῆς Ἑλλάδος τὰ μεγάλα.

Μαῖί μας ἐορτάσετε
τὰ τῆς Ἑλλάδος ὄνα...
μὲ πάτρια χορτάσετε
κ' Ἑλληνικὰ συμποσία.

Χαρὰν μεγάλην σήμερον εἰς τὰς κλεινὰς γῆας,
σφρηγόντες ἀρχαιομανεῖς...

τρώγων σπληνάντερος κανείς
μὲ πνευμ' ἀρχαίων ἀληθῶς καὶ νέον ἐμφαίνεται.

Εἰς ἦχος φυσαρμύνας, λαοῦτον καὶ λατιέρας
ἐνωσισθήτε μουσικῆν Τερπιάδων θανμασίαν,
καὶ ρεσινατό πινότες τῆς καθεμῆς ταβέρας
τῶν Ὀλυμπίων μέμηθε τὴν πρώτην ἀμφοσίαν.

Ἀποθανύστε σ' ἐμᾶς
τῶν προπατόρων θήκας,
τοῦ Πραξιτέλους προτομῆς,
τοῦ Παιωνίου νίκας.

Ἵμνήσατε τῶν διεθνῶν ἀγώνων τὴν Ἑλλάδα,
καὶ χωριστὰ κ' ἀπὸ κοινῶ
ρεμβάσατε στοῦ Κολωνοῦ
τὴν ἄβαντο φυλλάδα,
ἐνθ' ἀρῶν μινύρεται τὰ μάλιστα λιγυῖα
καὶ κλαίει τοὺς προσμένοντας τὰ πάρον· Ὑπουργεῖα.

Κυτᾶσατε μετὰ χαρᾶς
καὶ νέος μαμφόρους,
ποῦ τρέχουν εἰς τὰς ἀγορὰς
καὶ ῥέβουν τοὺς ἐμπόρους.

Κί' ἡ πεπλοφόρος ἡ ξανθὴ κ' ἡ φλογερὰ μαυροῦκα
γαμβροὺς γυροῦτον ἐμμανεῖς,
καὶ δότοναι γοητικνεῖς
πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς γὰ' ῥέβρον κανένα Δούκα.

Ἐδοὺ συμπάντων τῶν σοφῶν
κ' ἐγκρίτων ἀρχαιοφρόνων,
τῶν Ἰταλῶν, τῶν Γερμανῶν, τῶν Σουηθῶν, τῶν Γάλλων,
ποῦ χᾶσοναι γὰ' κολιάντας,
καὶ γὰ' τσαροῦχα σφιερωτὰ σταυροειδῶν μεγάλων
καὶ τσαυροχελώνους.

Ἀπολαύσατε μαζί μας πανηγύρους καὶ θαλάσας
τσαυροχελών δοξασιμένων,
κ' ὄλοι σπεύσωμεν δρομαῖοι σὸν ναὸν τῆς Φιγαίας,
ἀλλὰ μ' ἐθάλον γραμμέρον.

Θεωρήσατε μαζί μας κοπροστέφανον κουλιάδα,
θεωρήσατε μαζί μας τοῦ πολέμου τὴν Ἑλλάδα,
μὰ καὶ τὴν εἰρηνηκὴν
μὲ τὰ δέκντα, μὲ τοὺς κόμους,
καὶ σοφίαν κινικήν
περὶ τὸν ἄνθρωπον τῶν δρόμων.

Νὰ κ' ἐκεῖνος μὲ τὴν μοῦσικὴν γὰ' αὐτὸς ὁ τραγογιάνης,
ποῦ κυτᾶ τοὺς οὐρανοὺς...
ὁ καθένος ἀπὸ τούτους εἶναι κ' ἕνας Διογένης
δίχως πίνους καὶ φανός.

Ὅπως ἔπει προσφιλῆς,
ποῦ γὰ' ἔδωκα τὰ μίτρα...
νά κ' ὁ θεῖος Σακουλῆς,
δῶσαί τῶν καμμά δένδρα.

Γὰ' κυτᾶσατε κλεινοὺς
χασομήρους συγχρόνους
σὲ τραπέζια καφενείων,

Καὶ θὰ τρέξῃ κάθε νοῦς
πρὸς τὰς ἐσθῆς τὰς δυνος
τῶν ἀρχαίων Πρωτανίων.

Ἄν θέλετε ρητορικὴν τῶν παλαιῶν ρητόρων,
ἂν Δημοσθένην θέλετε κ' Ἀισχίνην καὶ Ἀνοῖαν,
παντοῦ θὰ βρῆτε ρήτορας λαλοῦντας κατὰ κόρον,
ὅπου θὰ πάθ' ἡ γλῶσσα τῶν ἀπὸ παραλοῖαν.

Θαυμάσατε σ' ἀγάλματα τὴν ἀναιδίη γυμνότητα
περικαλλῶν προπάππων,
ἀλλὰ καὶ τὴν αἰδήμονα καὶ οὐκασιπὴν αἰμυνότητα
σημερινῶν Πρώτων.

Ποῦ τὴν σήμερον Φειδίας; ποῦ καὶ μάρμαρον καὶ λίθος,
ἄξιος ὕ' ἀποτυπώση νέων ἡμετέρων πλήθος;
Φᾶτε πῆτε, σταυραδέλφρα, καὶ μαζί μας... ἄντες ντέ,
χαῖρε, Βίγλερ, Βιλαμόβιτς, Κολιγόν, Μαλοῦκα, Ραντέ,
χαῖρε, Κούρτεγεργκερ, Οδοπέκον, Γιάδων Ρόμπερτ, Μασον...
τὴν Ἑλλάδα πέρα πέρα μεθ' ἑμῶν διαπερῶ. [ῥα...]

Χαιρετῶ τοὺς φίλους Ἀγγλους... πρὸς ἀρχήσας ἐγεθῆτε,
καὶ τὸν Βύρωνα τὸν Λόρδον πρὸς σιγμὴν ἐκθυμηθῆτε,
μὰ καὶ τὰς σφοδρὰς ἐξείνας,
ποῦ γράφει γὰ' τὰς Ἀθήνας.

Ἐτέριναλ ὄσμερ γκίλτες ὄμει γητέ
μπὰτ ὀλ ἐξέπει δὲρ σὰν ἰς σέτ.

Ἀηλαθὲ περὶ τῆς χάρας ὀμλεῖ τῶν Ἀθηνῶν
πᾶς καὶ τὴν ἀκόμη θέρος τὴν χρυσοῖ πατισσιόν,
ἔμους ἔδουσαν τὰ πάντα, πληρὸν τοῦ λάμπουτος ἥλιου,
καὶ τοῦ γέροντος τῆς Κορδοῦνας, μόνου ζῶντος μεγαλειου.

(Χίρα, τοῦτέστιν ἄκουσον, φανᾶζουσι τρεῖς Ἐγγλέζοι,
κ' ὁ Περικλιτὸς σοφάσας καθίσει σὲ τραπεζί,
κ' ὁ νοικοκύρης τὸν κυτᾶ
καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ἀντά.)

Φ. — Φίλ ἀν δι κὸν ὄφ γράσειαν γουτίν... μ' πρὸς καὶ σὺ,
γέμωσι τὸ ποτήρι σου μ' Ἑλληνικὸ κρασί.
Βέρι γουέ... τὸ σοβαρὸν εἰς κῆρακας ἐχρῆτο
καὶ φρὲμ γουέ μᾶνι τοῦ μέρθ ἀνι μέρμενι, Περικλιτό,
συνειθισο πρὸς γέλωτα τὸ πνεῦμα κ' ἐθῶνταμ
καὶ βλέπε πάντοτε φαίδρος τὸν Κεπτακίδον Ταμῖαν,
καὶ στὴν λακάδα ἔπαλλον καὶ πίνε ναρμυλίδες...

(Χίρα, τοῦτέστιν ἄκουσον, φανᾶζουσι τρεῖς Μυλλαιῶδες.)

Φ. — Μπὲ τὸ τούλι ὄφ δι τᾶμι, Περικλιτό... ἠηλαθὲ
ἔσο τοῦ καιροῦ παιδί,
μ' ἄλλους λόγους ἔσο χοῖρος
καθὼς λέγει κ' ὁ Σωξοπήρος.

Φέρ ὀδέλ τούλιντερ ὄφ σιδίας... μὲ τὰ περὶ τῆς σφήμας
πυγαίνας σὲ στήθη σας, παιδὴ τῆς ἐπιστήμας.

καὶ τὴν φιλοξενίαν μας παντοῦ διαλαλήσατε...
οὐκ ἔβραυώ κι' Ἑλληνιστὶ πῶς δὲν μᾶς ἐνοχλήσατε.

Ἄντ' οὐτὸ γουλι γουλι κόμ' γροῦ τέτ' γλαρ ἄ γκέν,
ἢ παϊρὶς μας δηλαδὴ
καὶ τοῦ χρόνον καὶ οὐκ ἔδη,
καὶ τὰ φέρετε λεπτά, ποῦχει τοῦτων ἀναγμέν.

Συγγνώμη, σοφίας τέκνα, πρὸς αἰθέρας κωνοῦς...
πάντοτε καὶ τὴν ἴχ' ἴμπερ κι' ἀγαπῶ τοὺς Γερμανοὺς,
κι' ἂν κι' ἐκείνοι σφάλλουν μ' ἕλον τῆς σοφίας των τὸ βάθος,
κάνειν ἴσ' ἄνε φέλερ, ποῖος εἶναι ὀχως λάθος;

Μαὶν χέρε Βιλαμύβινε, πῶς σὺ φαίνεται κι' ἔδω;
νά'σ' ὁ Κάιτσερ ἀνέμα
οὐ' δικό μας εἶναι χῶμα...

πῶς ἴχ' μέτρε ἴν βόλ ζέεν ἤθελε καὶ τὸν ἴδω,
καὶ στήν Κέκνυρα νὰ τρέξω καὶ τὰ τοῦ φωνάξω χαιρε,
τί τιμὴ γὰ' μᾶς μεγάλη, ντάς ἴσ' ἄνε γκρόος ἔρε.

Πῶς δειροῦσα, μαὶν χέρε, τὰ μὲ' ὄη τρομακτικῶ
τὸ μεγάλο του τὸ μάτι,
κι' ἔπειτα νὰ τὸν ἀνοῦσαι τὰ μιλῆ Γερμανικῶ
ἴσ' τὸν Στουτ' ὁ τὸν διπλομάτη,
ποῦ τὰ ξέροι καθὼς σὺ
καὶ οὐδ' Γερμανὸς φασοί.

Πῶς ἤθελε ν' ἀντίκειναι τὸν Ἀδουκράτωρ σὰς,
ποῦ πάτησε τὸ χῶμα μας ἀπανάν παράσας,
καὶ νὰ τοῦ πῶ: παραιτήσε τὸ κόρησ' μ' ἄγκυ
καὶ στήν κοινότητα βρῆσασαι τοῦ Κόντε τοῦ Γεωργιάνη,
ποῦ βασιλεύει κραταῖος, καὶ μ' ὄσα κι' ἂν τοῦ κῆμης,
ὁδ' βροτ' δικοὶ του βουλεται,
πλὴν μᾶθε, Κάιτσερ λατρενέ,
πῶς εἶνα τιμὴ ἀκράδωσαν τῆς ἐπιλογῆς τῆς Σάμης.

Τότε, χέρε τῶσπορ, ἀπὸ μὲ, γνωστὴν φεντοφυλλάδα,
ὁδ' μάθωνε κι' ἐκείνος
πῶς δύο νῆσοι δοξασταὶ λαμπροῦν τὴν Ἑλλάδα,
ἢ Κέκνυρα κι' ἢ Τῆρος.

Χαιρετὸ τὸν Βιλαμύβινε, κορυφαῖον Γερμανόν,
τῆς ἀρχαίας Ὀρεστιάς διανομαστὴν δεῖνον.
Κι' ἔδω πέρα, μαὶν τῶσπορ, ποῦ σοφὴ σφρηγὴ παιδείας,
τοῦ περικλοῦς Αἰσχόλου παρεστὸδ' ἢ τραγεφῶδα.

Κι' ἔγνε τότε ἔσπικνὸ κι' ἢ πόλις ἔδονετο,
κι' ὁ δυστυχῆς ὁ τραγεφῶδς, ποῦ τότε ἴσ' τὸν καιρὸ του,
καθὼς γρωρῆστε καὶ σεις, εἰδωλολάτρηρ ἦτο,
ὁδ' ἔπανε καὶ μὲ τὰ ὄρα τὸ νάγη τὴν στανερὸ του.

Καὶ ὅτ' ἔκνα τῆς Γαλλίας τὰ παμφίλτα λαλῶ,
καὶ φωνάξω: μὲ μαροί
ἴσ' τὸν Ὀμὸλ καὶ ἴσ' τὸν Ὀλλῶ,
ποῦ μὲ βλέπουνε μαροί.

ἴσ' τὸν Ὀμὸλ ὁμολογῶ
πῶς ἀγάλλομαι κι' ἐγὼ
βλέπων γέρω μου σοφὰς
τῆς Γαλλίας κορυφὰς...
μελετῆς τὰς γλωσσὰς,
ἴε πρὸς ἀνασπαράς.

Π. — Πάρε καὶ τὰ μὴν τῆς φῆς.

Φ. — Φέρετε Γαλλικὸν κρασί
καὶ πᾶρ ἴδ' καὶ πᾶρ ἴσ'
κᾶμετ' μας συμμετόχους τῆς λεπτῆς σας τῆς παιδείας,
κι' ἢ κλεινὸς ὁ Καββαδίας

μὲ Φραντζέζικα σπουδαῖα καὶ μὲ Γαλλικὰ λαζὰ
συνταράττει τὸ Σαιν-Κλοῦ,
συνκιεῖ τοὺς Γάλλους δλους, καὶ πρὸ πάντων τὰ γαλιὰ,
καὶ φωνάζουν κλοῦ κλοῦ κλοῦ.

Γιὰ τοὺς φίλους μας τοὺς Γάλλους ἂν ρωτήσετε κ' ἐμὲ,
γοητεύομαι μαζί των, ἦγουν ζῆ σουτ σαρμέ.
Βιβλὰ Φράνς... κὲ ζ' ἐμ τοὺς Γάλλους, πὼς μ' ἄρσει τὸ Παρί,
καὶ προσφέρω τώρα σ' ἄλους ἐν μορῶ ἀπληγαντερί.

Π. — "Αχ! πὼς ἤθελα κ' ἐγὼ σ' τὸ Παρίσι καὶ συντροφῶ
μὲ τὸν νέαν μαλιχαρὸν τὸν μεγάλου γλωσσολόγου,
τὸν κὴρ Γιάννη δηλοσίτη, τὸν σοφὸ τὸν Παρισιανό,
κ' ἀπ' ἐκεῖ κ' ἐγὼ μαζί του νέα γλώσσα γὰ σὰς κάνω.
Πὼς μ' ἄρσει κάθε Γάλλος, ἢ σοφὸς ἢ παππουτοῖς,
καὶ προσφέρω τώρα σ' ἄλους ἐν μορῶ κοκορεταῖς

Φ. — Φέρετε, παιδιὰ, τὸν ταμποῦρᾶ, φέρετε καὶ τὸ μπουζούκι,
βάλετε γὰ πῶς πρὸς χάριν σας, βάλτε γὰ γίνω τάπα...
μὰ τώρα χαίρων χαίρετὸ καὶ τὸν οὐρχὸ Μαρούκι,
τὸν μέγαν ἀντιπρόσωπον τοῦ προσφίλου μας Πάπα.

Ντελλ ἑστροντζόνε ποῦμπλικα μινιστρο Καραπάνο,
ποῦ σὰν κ' αὐτὸν δὲν ἔχετε μίση σ' τὸ Βατικάνο.

Κι' ὁ Φίλος εἶναι φίλου γει ἀσκολοτζία,
ποῦ λάμπει σ' τὴ Γραιτσία.

Ἀμπρος ρετὴρ μανίρικου κόλλια κατένα ἐν κόλλο.
Π. — "Ονόματα κακίεφρατα μὴ λές, παληοχαχόλο,
τάλια ἐνὶ νόμνα ἐτ νός μαλεντικόνουτορ
ἐτ' Εουρότα Γκρέτσιαμ ἰμμόνυτες μινούτουε.

Φ. — Διὰ πὸν βετούτ' ἀνικιτὰ πέντα γει γλόρια ἐ γει ἀννί
ἰλ βέκκου ντελλε τάβουε μινιστρο Ντελιγαννῆ.
Μίο Μαρούκι φίλτατε, σταλμέν' ἐκ τοῦ Ποντιφικου,
αὐτὸς ὁ τόπος ὁ λαμπρὸς, ὁ τόπος ὁ μανίρικος,
δὲν βάζει σ' τὸ κεφάλι του ποτὶ κανὴν ἀρεφνί,
καὶ πάντα τὰ μνημεῖα μας, ἰ νόσ' ἰμμόνυτες
σὸν μπέλλι, σὸν μανίρικου, μὰ σόντοιο ἰ' ὀδρῖνα.

Π. — Προσβάλλουν δὲ οὐχίγυτα τὴν κλασικὴν μας εἶνα.

Φ. — Αὐτὰ τὴν γῆν μας ἔκαναν νομοματοκοπεῖον...
φάτε τὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ, ποῦναι κολικονθένγια,
καὶ πάλιν βεβαῖωστε τὸν δέκατον τὸν Πτον
δετ βασιτοῦμε πάντοτε τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γέγενα.

Καὶ γὺν τοὺς Ρώσσους χαίρετὸ... ζὰ ζδράβιε' σ' τὴν ὑγιά σας...
μ' ἄρσει τὴν ζακουσκαι σας, τὰ τσάργια, τὰ φαγὰ σας...
Ζὰ ζδράβιε ἰς κούστρα σήμερα καὶ γκερεσεκού πλι,
ζήτω τούτεσ' ἡ τέχνη μας κ' ἐκεῖν' ἡ σκόνη, φίλοι.

" Ἀς χαίρη κάθε Ρώσος μας καὶ καθεμιά Ρωσῶς,
καὶ δρέγετε μαζί μ' ἐμὰς κρυτὰς καὶ δόφνης κλάδους...
σὴνάκκαμ ζακνιτέμε' φωνάζετε καὶ οἷς
γιὰ τοὺς φρικτοὺς Ἰάπωνας καὶ τοὺς παῖχο — Μικόδους,
ἦγουν πὼς θὰ τοὺς βάλει μ' προστὰ μὲ τὰ καλπάκια,
μὰ τοὺς λευκοὺς οἱ κίτρινοι τοὺς ἔκαναν παπάκια
κ' οἱ τετζ' ἐρεδές' κύλιαν καὶ βσηκαν τὰ καπάκια.

Ζὰ ζδράβιε, Γκοσποντάρου μας... ἄς παίξ' ἡ μουσικὴ...
θέλω μέθοδο Ρωσσοῦ... πὰ ρουκὲ ντισομιά...
καὶ γιὰ τοὺς συμπεθέρους μας φωνάζουν μερικὸι
πὼς θὰ νικήσουν σὰν κ' ἐμὰς τὸν κόκκινον τὸν Μάη.

* Αρχαιολόγοι προσφιλῆς, σὰς εἶδα τελευταῖον
σ' τοῦ Πεσματζόγλου τὸν χορὸν, σ' τὸ πάλκιον' Ἀκταῖον,
χορὸν παραθαλάσσιον
ἰδεῖν κ' εἶπειν θαυμασίον.

Σὰς ἄνοιξαν τὴν ὄρεϊν φυσήματα ζεφύρου
καὶ ξεροκαταπίνατε πρὸ τὸν ὄρωσιτῆταν,
κ' ἀπέως σκόλιο μερικὸι πενιόντες τοῦ Φαλήρου
φεργάρανε τὰ νόκκαλα πολλῶν ἀρχαιοτήτων.

Πόντος ἠπλώθη γύρω σας μὲ κύματα χρυσᾶ,
κ' εἶπαν καμπόσι πὼς ἐγὼ τὰ μέλιστα προθύμοις
ἐκ τὸν ἐξόδων τοῦ χοροῦ θὰ δώσω τὰ μισὰ,
πλην τοῦτο τὸ διέφνεσα πρὸς ἄλους ἐπισήμοις.

Κι' ἔνα παντοῦ στερεωθῆ τοῦ κράτους μας ἢ πίστις
κ' ὁ Καραπάνος ὁ πτωχὸς, ὁ τῆς Λοδῶνης μύστις
ἐξόδουε πρὸς χάριν σας τὰ μαλλοκεφαλὰ του
τὰ πτωκικὰ τῆς Κηφισιάς ἀνοῖξας ἐπαναλά του.

Καὶ προσεκήλησαν πολλὰ
τοῦ κράτους πρόσωπα' ψηλά,
καὶ βουληφόροι γὰ τιμὴ
μὲ τὰς κυρίας των καὶ μὴ,
κ' ἴδιοι χορτάσατε ψωμί
χωρὶς καμμία πληρωμὴ.

" Ἔστι δὲ μάλα δοξαστὸν τῆς Κηφισιάς τὸ μέρος,
γραι σ' αὐτὸ δροσίζεται κ' ὁ Κορδωνᾶς ὁ γέρος
καὶ κοπατᾶ τὸν Βόρουν χειμῶνα τε καὶ θέρος.

* Ὁ δυστυχία καὶ τοῦ Συμβουλίου,
καὶ γὺν σὲ κήρως καὶ σὲ θαλάμοις
εἰπωμεν δίοι τὸ τοῦ Καπούλου:
σήμερ ἀμέμοις, σήμερ μιτυμπάμοις.

Σπάστε καὶ τοῦτο, σπάστε κ' ἐκεῖνο,
κ' ἔπερ ἀγάπης καὶ τέχνης πῖνο
μῆς, παγκόσιου, κ' ἀδαικροῦτον,
μὰ τὴν ἀδεῖαστε κ' ἔνα ποτῆρι
πρὸς χάριν τοῦτον τοῦ Περωλέτου,
ποῦ πέρνει ἔξω γὰ γὰ μὲ δεῖρη.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἶχα καιρὸ, μορὲ παιδιὰ, γὰ ψάλο τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατὰστημα τὸ κοσμοζακουστὸ,
τοῦ Γεωργίου τὸ κατὰστημα τοῦ Παππαϊσιάνου,
ποῦναι τὸ καταφάνου κάθε πρωτενοουσιάνου,
καὶ σ' τοῦ Σκαδίου τὴν ὄδον φεργροβολεὶ καὶ λάμπει
κ' ὀποιος τὸ βλέπει σταματᾶ καὶ θέλει μέσα νάμπη.
Τὰ χελιδόνια, βετ' παιδιὰ, μᾶς ἦλθαν τὰ Μαορητικὰ
καὶ τρέξετε γὰ κόμπετε τὰ ρουζα τάνοιξίτζικα.
Τὰ χελιδόνια κελιδόνου καὶ τῆς φολιάς των στήνουν,
κ' ἴσοι μ' ἐλπίδα τρέφονται πὼς ἴπυρογοὶ θὰ γίνου
ἄς σπεύσουσ' τὸ κατὰστημα τοῦ Γεωργίου μὲ παρᾶ
γὰ καταλάβουν ἰ θὰ πῆ βελάδα μὲ φρορ.
Εἶναι τεχνίτης θαυμαστὸς ὁ Παππαϊσιάνου
καὶ γὰ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰ τὸ μπόι γάνου.